

Arrest

nr. 74 330 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 20 december 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 28 december 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 september 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, T.(...) S.(...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Armeense afkomst te

zijn. U werd op 15/11/1985 te Vardenik (Armenië) geboren. U bent getrouwd met K.(...) K.(...) (OV 6.746.083). Op 20/12/2010 nam u samen met uw echtgenoot het vliegtuig vanuit Perm naar Moskou. Van daaruit vlogen jullie via Polen door naar Amsterdam. Daar werden jullie door de schoonzus van uw man opgehaald en jullie kwamen diezelfde dag in België aan. Op 28/12/2010 vroegen u en uw echtgenoot er asiel aan. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot K.(...) K.(...) (CGVS p.3). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het ongegronde en het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en daar de skinheads te vrezen die u in maart 2010 neergestoken hadden. Echter kunt u het niet aannemelijk maken dat u een ernstige vrees voor vervolging ten aanzien van Rusland zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van de subsidiaire bescherming koestert.

Vooreerst zijn er doorslaggevende elementen die ernstig doen twifelen aan de door u gegeven weergave van de politionele en gerechtelijke dwaling.

Zo verklaarde u dat de tweede inzittende niet in beschuldiging werd gesteld omdat men bij de politie uw verklaringen had gewijzigd. Men had er namelijk aan toegevoegd dat u geen enkele klacht tegen de tweede inzittende had (CGVS II p.2, 5). Vooreerst is hier geen enkele weerslag van te vinden in de door u voorgelegde documenten - van uw klachten tegen deze toevoeging legt u overigens ook geen enkel bewijs neer. Indien de politie daadwerkelijk deze toevoeging aan uw verklaringen zou hebben aangebracht, is het zeer opmerkelijk dat hier geen weerslag van te vinden is in het door u neergelegde vonnis. Uw verklaringen werden er immers in opgenomen. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, dat u als slachtoffer het recht hebt op kopieën van stukken uit het proces waardoor het weinig aannemelijk is dat u dergelijke toevoeging niet materieel kan staven (landeninformatie doc 2). Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende het tijdstip waarop u vernam dat de verklaringen werden gewijzigd. Tijdens het eerste CGVS asielgehoor verklaarde u dat u tijdens de eerste zitting merkte dat uw verklaringen werden gewijzigd. Tijdens het proces ging u hiervoor naar de politie (CGVS I p.7, 10). Tijdens het tweede CGVS-asielgehoor verklaarde u echter dat u al op het parket, voor de start van de rechtszaak, merkte dat uw verklaringen werden gewijzigd (CGVS II p.2-3). U ging betreffende de wijziging van uw verklaringen voor de start van het proces naar de politie om dit aan te klagen (CGVS II p.7). Toen u met de tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd verklaarde u enkel dat u zich niet herinnerde dat u na de start van het proces nog naar de politie bent geweest (CGVS II p.7). Dat u geen afdoende verklaring kan bieden voor dergelijke tegenstrijdigheid komt uw geloofwaardigheid aangaande dit feit niet ten goede. Voorts verklaarde u in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat u gemerkt had dat de tweede inzittende zijn verklaringen had gewijzigd en dat u dit aan het parket en de politie gemeld had. Vreemd genoeg vertelde u toen niets over de wijziging die in uw verklaringen zou zijn aangebracht. Niettemin betreft dit een essentieel element in uw relaas (Vragenlijst 3.5). Tijdens het eerste CGVS-asielgehoor verklaarde u dan weer dat u nooit enige verklaringen van de tweede inzittende gehoord of gelezen had. Tijdens de rechtszitting werd hem enkel gevraagd of hij bij zijn verklaringen bleef waarop hij bevestigend zou hebben geantwoord (CGVS I p.5-6). Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat u enige wijzigingen in zijn verklaringen kon opgemerkt hebben, laat staan dat u dit aan de politie of aan het parket gemeld had. Dergelijke inconsistenties maken het dan ook weinig aannemelijk dat uw verklaringen daadwerkelijk door de politie werden gewijzigd. U stelde verder nog dat de politie de betreffende toevoeging zou hebben aangebracht omdat ze steekpenningen zouden ontvangen hebben of uit racisme handelden én door het feit dat de vader van de tweede inzittende een hoge functie had (CGVS I p.9, 8). Dit betreffen echter blote beweringen die u op geen enkele wijze kan staven. U kon immers zelfs niet zeggen welke functie de vader van de tweede inzittende dan wel uitoefent wat gezien het belang dat u eraan toekent weinig aannemelijk is (CGVS I p.12). Op basis van bovenstaande vaststellingen (geen bewijs, tegenstrijdigheden en een hoge mate van vaagheid over het motief waarom dit gedaan zou zijn geweest) kan u het dan ook niet aannemelijk maken dat de politie uw verklaringen had gewijzigd zodat de tweede inzittende niet in beschuldiging werd gesteld. Uw bewering dat u ook door de tweede inzittende werd gestoken is informatie die u enkel van de moeder en een vriend van de veroordeelde

hoorde. U wist zelf niet dat u door allebei de inzittenden zou zijn gestoken geweest. Dergelijke verklaringen van hunnentwege werden in het vonnis opgenomen. Hieruit blijkt dat wel degelijk nota werd gemaakt van hun verklaringen als zou u door allebei de inzittenden gestoken zijn geweest (CGVS I p.6, CGVS II p.3).

Zelfs indien er sprake was van de door u vermelde malversaties vanwege het parket en de politie, quod non, hebt u geen enkele formele juridische stap ondernomen om dergelijke gang van zaken aan te vechten. Bijgevolg verzaakte u aan uw wettelijke mogelijkheden om als slachtoffer bepaalde beslissingen van het parket of de onderzoekers, zoals het niet in beschuldiging stellen van de tweede inzittende, aan te klagen (CGVS II p.6, landeninformatie doc 2). Daarnaast verzuimde u om tegen het vonnis in beroep te gaan ondanks het feit dat u hier het wettelijke recht toe had (CGVS II p.4, landeninformatie doc 2). Het feit dat u niet op de hoogte was van uw rechten als slachtoffer kan dergelijke nalatigheden geenszins rechtvaardigen. U nam immers zelfs de moeite niet om een advocaat onder de arm te nemen ondanks uw recht als slachtoffer om zich juridisch te laten bijstaan (CGVS I p.7, CGVS II p.3, landeninformatie doc 2).

Op basis van bovenstaande elementen kunt u de door u aangegeven malversaties vanwege het Russische politie- en gerechtsapparaat niet aannemelijk maken noch dat u afdoende inspanningen hebt geleverd om eventuele malversaties vanwege het Russische gerechts- of politioneel systeem jegens u aan te vechten.

Verder legde u ongeloofwaardige verklaringen af over de actualiteit van uw vervolgingsproblemen. Zo stelde u tijdens het eerste CGVS-asielgehoor dat u in oktober 2010 door 5 personen, onder wie de tweede inzittende, in elkaar werd geslagen. Hierbij hebben ze ook u en uw familie bedreigd. U plaatste dit incident in het midden van oktober (CGVS I p.8-9). Tijdens het tweede CGVS-asielgehoor stelde u echter dat het incident reeds op het einde van september had plaatsgevonden. Toen u met het verschil in data werd geconfronteerd stelde u niet te weten waarom u dit verklaard had (CGVS II p.6). Een dergelijke verklaring kan de tegenstrijdigheid niet opheffen. Daarnaast werd er over ditzelfde incident ook een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en deze van de in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal vastgesteld. In de vragenlijst verklaarde u immers dat er na het onderzoek ook bedreigingen ten aanzien van uw kind werden geuit. Op dat moment wist u dat u achtervolgd werd door uw belagers niet op de hoogte waren van het feit dat u een gezin had. Vervolgens ging u naar de politie die u niet geloofde (vragenlijst 3.5). Op het CGVS-asielgehoor verklaarde u echter dat u noch voor de slagen tegen u noch voor de bedreigingen naar de politie bent geweest. U bent zelfs na het onderzoek niet meer naar de politie gestapt. Toen u met de betreffende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd stelde u enkel dat het om een misverstand ging en u enkel omwille van de wijziging in uw verklaringen naar de politie stapte (CGVS I p.10). Daar u enerzijds zegt naar de politie te zijn gestapt vanwege de bedreigingen en anderzijds dit niet gedaan te hebben kan er weinig geloof worden gehecht aan uw verklaring dat het om een misverstand zou gaan. Een dergelijke mate van tegenstrijdigheid over het enige incident dat na de steekpartij plaatsvond ondermijnt dan ook de actualiteit van uw vrees op ernstige wijze.

Zelfs indien u na de steekpartij nog werd bedreigd of geslagen, quod non, blijkt uit uw verklaring dat u geen enkele stap ondernomen heeft om klacht tegen de daders in te dienen. U stelde dat u dit niet deed omdat u het politionele apparaat niet meer vertrouwde (CGVS I p.9-10). Uit voorgaande blijkt echter dat u het niet aannemelijk kan maken dat de politie uw verklaringen zou hebben gewijzigd. Bijgevolg kunt u geen afdoende verklaring bieden voor het feit dat u op geen enkele manier klacht probeerde in te dienen tegen de daders van de slaagpartij of tegen de bedreigingen.

Alvorens men zich op internationale bescherming kan beroepen dient op afdoende wijze te worden aangetoond dat er onvoldoende beschermingsmogelijkheden in het land van herkomst zijn. Op basis van bovenstaande vaststellingen kan u het echter niet aannemelijk dat u geen beroep zou kunnen doen op bescherming door de Russische autoriteiten.

Tenslotte kunt u het niet aannemelijk maken dat u zich op geen enkele andere plaats in de Russische Federatie kan vestigen. Uit uw verklaringen blijkt dat u geen enkele inspanning hebt geleverd om u ergens anders in de Russische Federatie te vestigen (CGVS II p.6). U stelde dat ze u overal zouden vinden. U kunt dit echter op geen enkele wijze staven. U verklaarde wel dat de tweede dader over een machtig netwerk beschikt maar kon dit niet concretiseren. U kwam niet verder dan dat nationalistische groeperingen zeer machtig zijn (CGVS I p.13, CGVS II p.6). Dat dergelijke groepen zo machtig zijn, en of de personen die u vreest daadwerkelijk tot een dergelijk machtige groepering behoren kon u op geen enkele wijze staven. U stelde ook dat de vader van de persoon die niet in beschuldiging werd gesteld voor een ministerie zou werken en dat u bijgevolg vlug zou worden gevonden (CGVS I p.9, CGVS II p.6).

Het feit dat u zelfs de functie van deze persoon niet kende maakt dergelijke bewering echter weinig geloofwaardig (CGVS I p.12). Voorts wordt u niet door de Russische autoriteiten gezocht (CGVS I p.2) en blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het

administratieve dossier werd toegevoegd dat er geen elementen zijn waaruit blijkt dat Armeniërs systematisch omwille van hun afkomst in de Russische Federatie worden gevisieerd (landeninformatie doc 1). Bijgevolg brengt u geen enkel afdoend element aan dat kan verklaren waarom u niet over een veilig vluchtalternatief binnen de Russische Federatie zou beschikken.

Voor de volledigheid kan nog worden opgemerkt dat u naast het Russische de facto ook over het Armeense staatsburgerschap beschikt; dit ondanks het feit dat u verklaarde enkel over het Russische staatsburgerschap te beschikken. U verklaarde dat u enkel een Russisch document naar de Armeense ambassade diende te sturen vooraleer u in 2007 het Russische staatsburgerschap ontving. U kreeg geen enkele bevestiging vanwege de Armeense autoriteiten dat uw afstand van nationaliteit bevestigd werd noch hebben ze u op enige wijze gecontacteerd betreffende uw afstand van nationaliteit (CGVS I p.3-4). U verklaarde voorts dat toen u in 2010 naar Armenië terugging u een Armeens paspoort kon krijgen. Enkel omwille van administratieve redenen kon deze procedure wat tijd vragen. U was immers niet meer in het bezit van uw oud Armeens paspoort (CGVS I p.12-13). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat, ondanks het feit dat Rusland geen dubbele nationaliteit erkent waardoor men in de ogen van Rusland afstand moet doen van de andere nationaliteit, Armenië wel het dubbele staatsburgerschap erkent. Men blijft volgens de Armeense wet Armeens staatsburger zelfs indien men afstand van de nationaliteit heeft gedaan (landeninformatie doc 3). Bijgevolg dient te worden besloten dat u de facto over zowel het Russische als het Armeense staatsburgerschap beschikt. U haalde wel een vrees aan ten overstaan van Armenië aan, maar kon deze vrees niet aannemelijk maken. U stelde hieromtrent dat u de familie van een vriend die in 1999 verongelukte vreesde. Meer specifiek stelde u dat hij een invloedrijke oom in Moskou had die u wilde vervolgen. Toen u echter om de naam van uw verongelukte vriend werd gevraagd kon u dit niet vertellen. Ook van de invloedrijke oom, van wie u dacht dat alles in zijn opdracht gebeurde, wist u de naam niet te vertellen. Welke functie hij bekleedde – hij was immers zeer invloedrijk – wist u evenmin te vertellen (CGVS I p.2-3). Gezien u niet op de hoogte bent van dergelijke basisgegevens kan geen geloof worden gehecht aan de bewering dat u in Armenië gevaar zou lopen vanwege de familie van de vriend die in 1999 zou omgekomen zijn bij een ongeluk.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen aannemelijke vrees voor vervolging, dit zowel ten aanzien van Rusland als ten aanzien van Armenië, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Jullie binnenlandse paspoorten, uw rijbewijs, uw militaire boekjes, jullie geboorteaktes, een erkenning van vaderschap, de geboorteakte van jullie dochter, een diploma van uw vrouw en een nationaliteitsbewijs van uw vrouw bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over uw asielmotieven.

Het vonnis, de verklaring ter erkenning als slachtoffer, het medisch attest, uw kleren en de röntgenfoto indiceren dat u het slachtoffer werd van een steekpartij wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. De kleren en de röntgenfoto werden omwille van praktische en overbodige (dienden als een bevestiging van de steekpartij) redenen niet ingehouden."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, K. K. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 74 328 van 31 januari 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van K. K. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker houdt een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en hij stelt dat de beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid en de motieven die aan de

grondslag liggen van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn. Tegen de overwegingen uit de bestreden beslissing dat er geen weerslag te vinden is in de voorgelegde documenten van zijn beschuldiging dat zijn verklaringen werden gewijzigd en dat hij op grond van zijn rechten als slachtoffer over kopieën van de processtukken moet beschikken waardoor hij de toevoegingen zou moeten kunnen staven, voert verzoeker aan dat zowel de politie als het parket niet wilden meewerken om de aangebrachte wijzigingen ongedaan te maken waardoor er geen stukken kunnen worden aangebracht om het verschil aan te tonen tussen de oorspronkelijke en de gewijzigde verklaringen omdat zulks werd geweigerd. Volgens verzoeker werd hem bij de politie meegedeeld dat niets meer kon worden gedaan aangezien de klacht reeds aan het parket was overgemaakt. Verzoeker stelt dat hem bij het parket dan weer werd meegedeeld dat de rechtbank zou oordelen over de aanklachten en hij verder niets meer kon doen. Met betrekking tot verzoekers tegenstrijdige verklaring over zijn bezoek aan de politie, wenst hij te beklemtonen dat er geen verwarring blijkt uit het feitenrelaas. Verzoeker stelt dat hij op de dag van de steekpartij na zijn hospitalisatie verhoord werd door de politie en een klacht indiende en op het ogenblik dat hij kennis nam van de aangebrachte wijzigingen naar het parket ging, maar aldaar naar de politie werd doorgestuurd. Verzoeker beweert dat hij vervolgens drie à vier keer naar de politie ging, maar telkenmale werd buitengezet en te horen kreeg dat het volledige dossier naar het parket was doorgestuurd. Op het parket, zo beweert verzoeker, werd hem meegedeeld dat niets kon worden gedaan omdat zij het dossier zo gekregen hadden. Bij wege van besluit stelt verzoeker dat blijkt dat hij vele inspanningen heeft gedaan om de aangebrachte wijzigingen te laten aanpassen, maar dat men alle medewerking weigerde waardoor het geen zin heeft om politie of parket nog verder te contacteren.

Aangaande het feit dat aangevoerde wijzigingen in zijn verklaringen op loutere beweringen berusten, oppert verzoeker dat hij van de advocaat van de tegenpartij te horen kreeg dat hij te maken had met machtige mensen en dat hij voor de rechtbank enkel de aangepaste versie van zijn verklaringen diende te bevestigen. Verzoeker wijst erop dat hij ervan op de hoogte was dat de vader van één van de inzittenden, die enkel als getuige werd beschouwd, wat in strijd is met de oorspronkelijke verklaring van verzoeker, een belangrijke functie had bij de politie of het leger of een andere overheidsinstantie. Verzoeker betwijfelt of de identiteit van de vader van deze persoon afdoende is onderzocht en of rekening werd gehouden met het feit dat deze persoon wel degelijk maffiaconnecties heeft.

Over het verzuim van verzoeker om de malversaties aan te vechten stelt verzoeker dat hij terecht van oordeel was dat het geen zin had om in beroep te gaan tegen het vonnis aangezien hij geen represailles wilde uitlokken van de maffiaconnecties van de vader van K. Volgens verzoeker zou dit, ook al zou hij in rechte in het gelijk worden gesteld, zijn doodvonnis betekenen.

Met betrekking tot de situering in de tijd van de meest recente vervolgingsfeiten beklemtoont verzoeker dat deze zich in oktober hebben voorgedaan.

Verzoeker wijst erop dat zijn relaas wel degelijk geloofwaardig is.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker wijst erop dat hij wel degelijk voldoet aan de criteria om als vluchteling te worden erkend en minstens om de subsidiaire bescherming toegekend te krijgen omdat hij bij terugkeer naar Rusland of Armenië het risico loopt te worden ontvoerd, mishandeld of zelfs te worden vermoord door de neo-nazi's waar hij reeds eerder slachtoffer van is geworden.

2.2. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. De bestreden beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is gestoeld op de vaststelling dat verzoekers relaas niet aannemelijk is. Zo zijn er luidens de bestreden beslissing elementen die doen twifelen aan de versie van verzoeker in verband met de politionele en gerechtelijke dwaling omdat er geen weerslag is van de toevoegingen aan zijn verklaring die door de politie zou zijn aangebracht in de stukken die verzoeker heeft neergelegd. Nochtans zou verzoeker, volgens de informatie waarover commissaris-generaal beschikt, recht hebben op kopieën van de stukken zodat zou mogen worden verwacht dat hij de toevoegingen aan zijn verklaringen zou kunnen staven. Verzoeker legde bovendien, zo wordt in de bestreden beslissing gesteld, tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip waarop hij vernam dat zijn verklaringen werden gewijzigd. In de beslissing wordt verder gewezen op de vaststelling dat verzoekers beweringen dat de toevoeging door de politie zouden zijn aangebracht omdat ze steekpenningen ontvangen zouden hebben of omdat ze uit racisme zouden handelen, én omdat de vader van de tweede inzittende een hoge functie zou hebben, niet worden gestaafd. De commissaris-generaal merkt ook op dat verzoeker zelf niet wist dat hij door beide inzittenden gestoken werd. In de beslissing wordt erop gewezen dat hij deze informatie enkel via de moeder en een vriend van de veroordeelde heeft verkregen, wat overigens uit het vonnis blijkt. Daarnaast wordt er in de beslissing gewezen op het feit

dat verzoeker geen enkele formele stap heeft ondernomen om de gang van zaken aan te vechten. Zo stelde verzoeker geen beroep in en nam niet de moeite om een advocaat onder de arm te nemen. In de beslissing wordt vervolgens gewezen op het gebrek aan actueel karakter van de vervolgingsproblemen. Verzoeker legde immers tegenstrijdige verklaringen af over het enige incident dat na de steekpartij zou hebben plaatsgevonden en diende hiervoor geen klacht in. Verzoeker heeft tenslotte, zo wordt in de beslissing vermeld, niet aannemelijk gemaakt dat hij geen beroep kon doen op de in Rusland aanwezige beschermingsmogelijkheden en maakt evenmin aannemelijk dat hij zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen om aan de problemen te ontsnappen. Finaal wordt er in de beslissing op gewezen dat verzoeker ook over de Armeense nationaliteit beschikt en zijn vrees ten aanzien van Armenië, met name represailles van de familie van een vriend die in 1999 verongelukte, niet geloofwaardig is. De door verzoeker voorgelegde documenten zijn, zo wordt in de beslissing nog gesteld, niet van aard om de verzamelde vaststellingen te wijzigen.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat op de dag zelf waarop verzoeker slachtoffer werd van de messteken door de opsporingsambtenaar een beslissing tot erkenning als slachtoffer werd opgesteld, waarin duidelijk vermeld staat dat "levensgevaarlijke schade werd toegebracht aan H.(...) door twee personen" (stuk 21, Documenten, attest ter erkenning van slachtoffer 14/03/2010). De Raad stelt ook vast dat dit document door verzoeker werd ondertekend. Verzoeker brengt echter geen enkel stuk aan waaruit blijkt dat hij aanvankelijk klacht heeft ingediend tegen beide agressors en dat dit achteraf zou zijn aangepast. Aangezien verzoeker op geen enkele manier aannemelijk maakt dat zijn verklaringen werden gewijzigd, kan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde inspanningen, die evenmin met concrete gegevens worden gestaafd, om deze wijzigingen ongedaan te maken. De Raad merkt bovendien op dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij nooit in beroep ging tegen het vonnis (stuk 3, gehoorverslag CGVS 29/08/2011, p. 4). Een dergelijke berusting is onaanvaardbaar indien verzoeker werkelijk het slachtoffer zou zijn geweest van schriftvervalsing door de politie of vanwege het parket in het kader van de behandeling van zijn dossier.

2.5. In het kader van de asielprocedure draagt de asielzoeker een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 27 september 2006, nr. 162.792). Verzoeker verklaarde aanvankelijk dat het laatste incident plaatsvond midden oktober 2010 (stuk 4, gehoorverslag CGVS 09/03/2011), terwijl hij dit later eind september situeert (stuk 3, gehoorverslag CGVS 29/08/2011, p. 6). Door in zijn verzoekschrift te bevestigen dat deze feiten zich in oktober afspeelden, heft verzoeker de manifeste tegenstrijdigheid in zijn verklaring met betrekking tot de meest recente vervolgingsfeiten niet op. Dergelijke tegenstrijdigheid ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

2.6. Waar verzoeker betwijfelt dat de identiteit van de vader van de tweede inzittenden afdoende werd onderzocht, wijst de Raad erop dat met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de bewijslast in de eerste plaats valt op de eisende partij (cf. RvS 19 januari 2005, p. 139.515) het in de eerste plaats aan hem is om het bewijs te leveren van de connecties die deze persoon via zijn vader heeft met de politie, of het leger, of een andere overheidsinstantie of zelfs de maffia. Verzoeker kan moeilijk van de commissaris-generaal verwachten dat deze onderzoek voert naar de achtergrond van een persoon wanneer de verklaringen die verzoeker hierover aflegt dermate vaag zijn.

2.7. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Zoals reeds eerder opgemerkt, diende verzoeker geen beroep in tegen het vonnis (stuk 3, gehoorverslag CGVS 29/08/2011, p. 4). Aangezien hij niet aantoont dat de vader van de tweede inzittende over maffiaconnecties beschikt, maakt hij niet aannemelijk dat hij goede redenen had om te berusten in het vonnis.

2.8. Met zijn blote bewering dat hij bij terugkeer naar Rusland of Armenië het risico loopt om ontvoerd, mishandeld of zelfs vermoord te worden door de neo-nazi's waarvan hij reeds eerder slachtoffer werd,

toont verzoeker niet aan dat dit risico reëel is. Zoals hierboven reeds werd gesteld komt het aan de asielzoeker toe om het bewijs te leveren van zijn beweerde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade door minstens overtuigende verklaringen af te leggen, waar verzoeker in gebreke blijft.

2.9. Ten slotte merkt de Raad op dat verzoeker niets inbrengt tegen de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aangaande het veilig vluchtalternatief binnen de Russische Federatie. Op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er inderdaad geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Deze vaststelling volstaat om aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

2.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Beide middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN